

Čakajoč osvoboditev

fr. James Smith

Janez Krstnik je popoln adventni lik. Čaka na prihod adventa – Odrešenika. Ko tako dela, je naš učitelj. Pokaže nam, kako se čaka v zaporniški celici.

Janezova zaporniška pozicija je še bolj ironična kot naša. Delal je točno to, kar je Bog želel in je bil »nagrajen« z zaporom. Medtem pa mi delamo vse tako, kot MI želimo in dobimo kot povračilo zaporniško celico.

Janezova ječa, kamnita soba v hladni kleti, je bolj očitna kot naša. Naša ječa je bolj fina, a nič manj resnična. Vsakdo izmed nas je omejen s tem, kar zmorejo naše misli in naši čuti. Omejuje nas naša družina, naše delo, naše odgovornosti, naš položaj. Četudi smo si jih želeli ali pa v njih uživamo, te vezi nazadnje omejijo naše gibanje v dobro znano in močno utirjeno resničnost.

Z vseh strani smo obkroženi z družbenimi in kulturnimi silnicami. Popolnoma smo prevlečeni v družbene vzorce obnašanja. Tako nezavedno živimo kot jastogi v loncu z vodo, ki postaja postopoma vedno bolj vroča. Izgubljanje svobode nas tako obkroža, da je naša bahanje s svobodo, naše sodobno vztrajanje pri osebni svobodi, burka.

Kot Krstnik tudi mi gledamo na znamenja upanja. Ali pa vsaj gledamo na to zrna tega, kar naj bi stvari zunaj naše ječe pravzaprav pomenile. S svojega omejenega pogleda znotraj naše celice nimamo možnosti spoznanja. Vse, kar lahko naredimo, je, da poiščemo ozko špranjo svobode in opazujemo. S Krstnikom lahko pogledamo dol v blato in obup ali pa gledamo v nebo in upanje.

Toda kakor je Nietzsche znamenito vprašal: »Kaj lahko upamo; kaj lahko vemo, kaj lahko naredimo?«. Celo tako briljanten filozof, ki je sebe razglasil za nevezanega na to, kar je

običajno, je bil spravljen v neugoden položaj. Toliko upanja je bilo razbitega na krutem kolesu zgodovine. Bojujemo vojne, da bi končali vojne, spet druge vojne bojujemo, da bi širili demokracijo. Monarhije so zaslužjevale, socializem je ubijal različnost, komunizem je poneumljal, demokracija je podžigala borbo, pohlep in nazadnje dolgčas.

Zaradi tolikih rešiteljev smo že trpeli, da smo v skušnjavi, da ne bi zaupali nobenemu več. Toda če izkušnja v nas vzbuja dvom, nas tudi uči. Morda nas izuči, da nas nič, kar poznamo ali kar lahko sami naredimo, ne more odrešiti; nič, kar je v naši moči, ni dovolj močno, da bi nas osvobodilo. Če hočemo biti odrešeni, se mora to zgoditi po nekom od zunaj.

To bi bil Bog ali nekdo, ali Tisti, ki ga Bog pošlje zunaj ustvarjenega v naš svet. Zato z Janezom vztrajno sprašujemo: »Ali si ti Tisti?«. Tudi odgovor nas ne prepriča: »Bolni so ozdravljeni, in revni slišijo veselo novico. To je edini znak, ki ga dobiš. Blaženi, rešeni so tisti, ki jim je to dovolj.«

In mislimo: »Je to vse? Je to velika rešitev, ki smo jo pričakovali stoletja?« Vse to izda naša prevelika pričakovanja. Hočemo vsak dan pico namesto večnega kruha; hočemo stalno umirjenost namesto nebeškega miru. Čakamo na male rešitelje, ker ne prepoznamo svoje velikanske potrebe. Jezus ni prišel, da bi nas odrešil od bolezni ali napake ali bolečine. On nas odrešuje od edine stvari, ki odločno presega naše moči: greha in smrti, ki se ji ne moremo izogniti.

To je Rešenik, ki ga mi in Janez Krstnik čakamo, pričakujemo, upamo vanj. Potrebujemo te, pridi, Gospod Jezus!

vir: <http://celebrationpublications.org/>

prevedel: Bogdan Rus OFM